

SVERIGES
STÄNDIGA REPRESENTATION
VID EUROPEISKA UNIONEN

2004-11-29

JAI-SCANNE

Biträdande ständiga representanten

Generalsekreteraren
David O'Sullivan
Europeiska kommissionen
Rue de la Loi 200
1049 Bryssel

**Underrättelse om nationella åtgärder för att uppfylla Sveriges
förpliktelser i Europeiska unionen**

(1 bilaga) + 7 underbilaga

Herr Generalsekreterare,

Härmed överlämnas underrättelse om genomförandet av rådets direktiv
2003/8/EG av den 27 januari 2003 om förbättring av möjligheterna till
rättslig prövning i gränsöverskridande tvister genom fastställande av
gemensamma minimiregler för rättshjälp i sådana tvister.

Högaktningsfullt,

Ingrid Hjelt af Trolle

Ingrid Hjelt af Trolle
Chargée d'affaires a i

DG JAI - Direction C				
06 12 2004				
PI	C1	C2	C3	C4
PA	C1	C2	C3	C4

cc: Generaldirektören Jonathan Faull, GD JAI

3 - DEC. 2004

DG JAI	CAD/A/ 12297				
PA	DG	ASS1	ASS2	01	A/LSO
	A	B	C	D	
01 12. 2004					
PI	DG	ASS1	ASS2	01	A/LSO
	A	B	C	D	

Justitiedepartementet
Sverige

Till Europeiska gemenskapernas
kommission
Generalsekretariatet

Underrättelse om nationella åtgärder för att uppfylla Sveriges förpliktelser i Europeiska unionen

Rättsakt som har genomförts:

Rådets direktiv 2003/8/EG av den 27 januari 2003 om förbättring av möjligheterna till rättslig prövning i gränsöverskridande tvister genom fastställande av gemensamma minimiregler för rättshjälp i sådana tvister (EGT L 026, 31.01.2003, s. 41, Celex 32003L0008, rättat genom EGT L 032, 07.02.2003, s. 15, Celex 32003L0008R[01]).

Härmed lämnas underrättelse enligt artiklarna 14.4 och 21.1 i den angivna rättsakten.

I Rättsakten genomförs genom följande nationella bestämmelser: Se jämförelsetabell i bilaga 1 samt författningstext bilagorna 2 och 3. Bestämmelserna trädde i kraft den 1 november 2004.

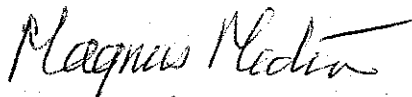
I övrigt uppfyller Sverige sina förpliktelser enligt direktivet genom bestämmelserna i rättshjälpslagen (1996:1619), bilaga 4 och rättshjälpsförordningen (1997:404), bilaga 5 samt genom 5 kap. 6 och 8 §§, 33 kap. 9 § och 36 kap. 24 § rättegångsbalken, bilaga 6, 26, 50 och 52 §§ förvaltningsprocesslagen (1971:291), bilaga 7, 8 § förvaltningslagen (1986:223), bilaga 8 och 48 § lagen (1996:242) om domstolsärenden, bilaga 9.

Justitiedepartementet är översändande och mottagande organ enligt rättsakten (se 11 a § rättshjälpsförordningen).

Justitiedepartementet kan ta emot en ansökan om rättshjälp som har översänts genom post, bud eller telefax eller, efter överenskommelse i det enskilda fallet, på det sätt som har

överenskommits. Ansökan kan vara avfattad på svenska eller engelska (se 11 c-d §§ rättshjälpsförordningen).

- II Ytterligare underrättelser om rättsakten förutses inte.
- III Kommissionen kommer att informeras om eventuella ändringar i de nationella bestämmelserna.

Magnus Medin
Ämnesråd

Vid eventuella frågor, vänd Er till:
Charlotta Meyer-Seitz
hovrättsassessor
Telefon: +46 8 405 43 74

Kopia till
Utrikesdepartementet/ERS
Domstolsverket
Rättshjälpsmyndigheten
Rättshjälpsnämnden

Jämförelsetabell – nya eller ändrade bestämmelser i svensk författning och motsvarande bestämmelser i rättshjälpsdirektivet

<i>Direktivet</i>	<i>Svensk författning</i>
Artikel 1.2	2 och 22 a §§ rättshjälpslagen
Artikel 2	22 a § rättshjälpslagen
Artikel 4	35 § rättshjälpsförordningen
Artikel 5	22 b och 22 c §§ rättshjälpslagen
Artikel 8	11 b § rättshjälpsförordningen
Artikel 9	22 d § rättshjälpslagen
Artikel 13	11 b § rättshjälpsförordningen
Artikel 14	11 a, c-d §§ rättshjälpsförordningen
Artikel 15	39 § rättshjälpslagen

Bilagor

Svensk författningssamling

SFS 2004:738

Utkom från trycket
den 19 oktober 2004

Lag om ändring i rättshjälpslagen (1996:1619);

utfärdad den 7 oktober 2004.

Enligt riksdagens beslut¹ föreskrivs² i fråga om rättshjälpslagen (1996:1619)

dels att 2 och 39 §§ skall ha följande lydelse,

dels att det i lagen skall införas fyra nya paragrafer, 22 a–22 d §§, av följande lydelse,

dels att det närmast före 22 a § skall införas en ny rubrik av följande lydelse

2 § Rättshjälp får beviljas i en rättslig angelägenhet om förutsättningarna i 6–8 §§ är uppfyllda.

För att rättshjälp skall beviljas krävs att rådgivning enligt 4 § har lämnats i angelägenheten i minst en timme, om inte sådan rådgivning är uppenbart obehövlig eller det finns något annat särskilt skäl.

I 9 § finns bestämmelser om rättshjälpens förhållande till rättsskyddsförsäkringar. I 10–13 §§ finns bestämmelser om när rättshjälp inte får beviljas och när det krävs särskilda skäl för rättshjälp. I 21 och 22 §§ finns särskilda bestämmelser om rättshjälp till offer för sexualbrott när angelägenheten skall behandlas utomlands. I 22 a–22 d §§ finns särskilda bestämmelser om rättshjälp i vissa gränsöverskridande angelägenheter.

Särskilda bestämmelser om rättshjälp i vissa gränsöverskridande angelägenheter

22 a § I en gränsöverskridande angelägenhet på privaträttens område gäller för en fysisk person de särskilda bestämmelser som anges i 22 b–22 d §§.

En angelägenhet är gränsöverskridande, om den skall behandlas i Sverige och den rättssökande när ansökan om rättshjälp görs har sitt hemvist eller sin vanliga vistelseort i en annan medlemsstat inom Europeiska unionen.

Vid avgörande av frågan om en rättssökande har sitt hemvist i en annan medlemsstat, skall den statens lag tillämpas.

¹ Prop. 2003/04:87, bet. 2003/04:JuU27, rskr. 2003/04:247

² Jfr rådets direktiv 2003/8/EG av den 27 januari 2003 om förbättring av möjligheterna till rättslig prövning i gränsöverskridande tvister genom fastställande av gemensamma minimiregler för rättshjälp i sådana tvister (EGT L 026 31.01.2003, s. 41, Celex 32003L0008, rättat genom EGT L 032, 07.02.2003, s. 15, Celex 32003L0008R(01)).

22 b § Trots vad som sägs i 6 § får en rättssökande vars ekonomiska underlag överstiger 260 000 kr beviljas rättshjälp, om den rättssökande visar

1. att han eller hon, helt eller delvis, saknar förmåga att bära sina egna rättegångskostnader och

2. att den bristande förmågan beror på skillnader i levnadskostnader mellan Sverige och den medlemsstat inom Europeiska unionen där den rättssökande har sitt hemvist eller sin vanliga vistelseort.

22 c § Det som sägs i 9 § andra stycket skall inte gälla

22 d § Om en person som har beviljats rättshjälp i en annan medlemsstat inom Europeiska unionen än Sverige söker verkställighet här av ett verkställbart avgörande som har meddelats i den andra medlemsstaten, gäller det som sägs i 19 § andra stycket

39 § Om ett mål eller ärende rörande den rättsliga angelägenheten pågår vid domstol, beslutar domstolen i frågor enligt denna lag. I annat fall beslutar Rättshjälpsmyndigheten i frågorna. Rättshjälpsmyndigheten beslutar också till vem ersättning enligt 30 § andra stycket och 31 § tredje stycket skall betalas.

Om en ansökan om rättshjälp avslås helt eller delvis skall beslutet innehålla de skäl som har bestämt utgången.

Vad som sägs om domstol i denna lag gäller även arrendenämnd och hyresnämnd.

Rättshjälpsbiträdet beslutar om att sådan utredning som avses i 17 § första stycket skall utföras

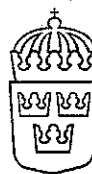
Denna lag träder i kraft den 1 november 2004.

På regeringens vägnar

THOMAS BODSTRÖM

Magnus Medin
(Justitiedepartementet)

Svensk författningssamling

SFS 2004:739

Utkom från trycket
den 19 oktober 2004

Förordning om ändring i rättshjälpsförordningen (1997:404);

utfärdad den 7 oktober 2004

Regeringen föreskriver¹ i fråga om rättshjälpsförordningen (1997:404)
dels att 1 och 35 §§ skall ha följande lydelse,
dels att det i förordningen skall införas fyra nya paragrafer, 11 a–11 d §§,
samt närmast före 11 a § en ny rubrik av följande lydelse.

1 § Denna förordning innehåller bestämmelser om tillämpning av rätts-
hjälpslagen (1996:1619). Dessutom finns i 11 a–11 d §§ särskilda bestäm-
melser om ansökan om rättshjälp i vissa gränsöverskridande tvister.

Särskilda bestämmelser om ansökan om rättshjälp i vissa gränsöverskridande tvister

11 a § Justitiedepartementet är översändande och mottagande organ enligt
rådets direktiv 2003/8/EG av den 27 januari 2003 om förbättring av möjlig-
heterna till rättslig prövning i gränsöverskridande tvister genom faststäl-
lande av gemensamma minimiregler för rättshjälp i sådana tvister.

11 b § Justitiedepartementet skall i sin egenskap av översändande organ
bistå den rättssökande med att

1. säkerställa att alla handlingar som enligt departementets vetskap krävs
för prövning av ansökan om rättshjälp är fogade till den, och
2. vid behov översätta ansökan om rättshjälp och övriga handlingar som
anges i 1.

Justitiedepartementet skall översända en ansökan om rättshjälp till motta-
gande organ i en annan medlemsstat inom Europeiska unionen senast 15 da-
gar efter det att en komplett ansökan har tagits emot.

Justitiedepartementets biträde skall vara kostnadsfritt

11 c § Om en ansökan om rättshjälp har översänts till Justitiedepartemen-
tet i dess egenskap av mottagande organ på något annat sätt än genom post,
bud eller telefax, behöver departementet inte förmedla ansökan. Detta gäller
dock inte, om det har träffats en överenskommelse i det enskilda fallet och
ansökan har gjorts på det sätt som har överenskommit

¹ Jfr rådets direktiv 2003/8/EG av den 27 januari 2003 om förbättring av möjligheterna
till rättslig prövning i gränsöverskridande tvister genom fastställande av gemensamma
minimiregler för rättshjälp i sådana tvister (EGT L 026, 31.01.2003, s. 41, Celex
32003L0008, rättat genom EGT L 032, 07.02.2003, s. 15, Celex 32003L0008R[01])

11 d § En ansökan om rättshjälp som har översänts till Justitiedepartementet i dess egenskap av mottagande organ behöver förmedlas endast om ansökan och de övriga handlingar som bilagts den är avfattade på svenska eller engelska.

35 § Följande utländska medborgare skall i den utsträckning som anges nedan vara likställda med svenska medborgare i fråga om rätt till rättshjälp enligt rättshjälpslagen (1996:1619):

- Medborgare i en medlemsstat inom Europeiska unionen.
- Den som har sitt hemvist eller sin vanliga vistelseort i en medlemsstat inom Europeiska unionen, med undantag av Danmark
- Medborgare i Japan
- Medborgare i en stat som är ansluten till någon av Haagkonventionerna den 17 juli 1905 och den 1 mars 1954 angående vissa till civilprocessen hörande ämnen.
- Medborgare i en stat i förhållande till vilken konventionen den 28 augusti 1930 mellan Sverige samt Storbritannien och Nordirland rörande vissa till civilprocessen hörande ämnen av internationell natur är tillämplig.
- Medborgare i en stat som är ansluten till den europeiska bosättningskonventionen den 13 december 1955.
- Den som är bosatt i en stat som är ansluten till New York-konventionen den 20 juni 1956 om indrivning av underhållsbidrag i utlandet, om han eller hon är kärande eller sökande i ett sådant mål eller ärende som rör underhållsbidrag och som har väckts genom förmedling av Utlandskontoret vid Försäkringskassan Stockholms län eller av Utrikesdepartementet enligt konventionens bestämmelser.
- Den som är bosatt i Amerikas förenta stater, Guam, Jungfruöarna, Puerto Rico eller Samoa, dock med undantag av Alabama, District of Columbia och Mississippi, om han eller hon är kärande eller sökande i ett sådant mål eller ärende om underhållsbidrag som har väckts genom förmedling av Utlandskontoret vid Försäkringskassan Stockholms län eller av Utrikesdepartementet enligt konventionens bestämmelser.
- Medborgare i en stat som är ansluten till den europeiska konventionen den 24 november 1977 om migrerande arbetstagares rättsställning, om han eller hon vistas i Sverige som migrerande arbetstagare i konventionens mening
- Den som är kärande eller sökande i ett mål eller ärende om vårdnad eller umgänge som har väckts genom Utrikesdepartementets förmedling i enlighet med den europeiska konventionen den 20 maj 1980 om erkännande och verkställighet av avgöranden rörande vårdnad om barn samt om återställande av vård om barn
- Den som är medborgare eller har hemvist i en stat som är ansluten till Haagkonventionen den 25 oktober 1980 om de civila aspekterna på internationella bortföranden av barn, om han eller hon är sökande i ett mål eller ärende som rör konventionen
- Den som är bosatt i en stat som är ansluten till Haagkonventionen den 25 oktober 1980 om internationell rättshjälp.

SFS 2004:739

Denna förordning träder i kraft den 1 november 2004.

På regeringens vägnar

THOMAS BODSTRÖM

Magnus Medin
(Justitiedepartementet)

Bilaga 4

Regeringskansliets rättsdatabaser

§§

Svensk författningssamling i löptext (SFST)

Ny sökning

Sökresultat

Observera att det kan förekomma fel i författningstexterna. Bilagor till författningarna saknas.
Kontrollera därför alltid texten mot den tryckta versionen.

[Länk till registerpost](#)

SFS nr: 1996:1619

Departement/

myndighet: Justitiedepartementet DOM

Rubrik: Rättshjälpslag (1996:1619)

Utfärdad: 1996-12-05

Ändring införd: t.o.m. SFS 2004:738

Inledande bestämmelser

1 § I denna lag finns bestämmelser om rättshjälp och rådgivning.

2 § Rättshjälp får beviljas i en rättslig angelägenhet om förutsättningarna i 6-8 §§ är uppfyllda.

För att rättshjälp skall beviljas krävs att rådgivning enligt

4 § har lämnats i angelägenheten i minst en timme, om inte sådan rådgivning är uppenbart obehövlig eller det finns något annat särskilt skäl.

I 9 § finns bestämmelser om rättshjälpens förhållande till rättsskyddsförsäkringar. I 10-13 §§ finns bestämmelser om när rättshjälp inte får beviljas och när det krävs särskilda skäl för rättshjälp. I 21 och 22 §§ finns särskilda bestämmelser om rättshjälp till offer för sexualbrott när angelägenheten skall behandlas utomlands. I 22 a-22 d §§ finns särskilda bestämmelser om rättshjälp i vissa gränsöverskridande angelägenheter. Lag (2004:738).

3 § Rättshjälp beviljas efter ansökan av den rättssökande. Ansökan skall vara skriftlig och innehålla de uppgifter som föreskrivs av regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer.

Rådgivning

4 § Rådgivning enligt denna lag lämnas i en rättslig angelägenhet av en advokat eller biträdande jurist på advokatbyrå i sammanlagt högst två timmar. Rådgivning kan också lämnas av någon annan som kan förordnas som rättshjälpsbiträde.

enligt 26 §.

Rådgivning lämnas mot en avgift som betalas till den som lämnar rådgivningen. Den som har lämnat rådgivning får sätta ned avgiften till hälften om den rättssökandes ekonomiska förhållanden ger anledning till det.

Är den rättssökande underårig får avgiften sättas ned till noll, om sökandens ekonomiska förhållanden ger anledning till det.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer meddelar närmare bestämmelser om rådgivningsavgift och nedsättning av rådgivningsavgift. Lag (1999:63).

5 § Den som har lämnat rådgivning har rätt till skälig ersättning av allmänna medel för de kostnader för tolk och översättning som rådgivningen kan ha krävt. Om rådgivning har skett mot nedsatt avgift enligt 4 § andra och tredje styckena, kan den som har lämnat rådgivning få ersättning av allmänna medel.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer meddelar närmare bestämmelser om ersättning enligt första stycket. Lag (2000:273).

Allmänna förutsättningar för rättshjälp

6 § Rättshjälp får beviljas en fysisk person vars ekonomiska underlag enligt 38 § inte överstiger 260 000 kr.

Rättshjälp får även beviljas ett dödsbo om det finns synnerliga skäl. I 14 § finns bestämmelser om övergång av rättshjälp till dödsbo. Lag (1999:63).

7 § Rättshjälp får beviljas om den rättssökande behöver juridiskt biträde utöver rådgivning och detta behov inte kan tillgodoses på annat sätt.

Rättshjälp får inte beviljas i sådana angelägenheter där hjälp genom offentlig försvarare eller offentligt biträde kan komma i fråga.

8 § Rättshjälp får beviljas endast om det med hänsyn till angelägenhetens art och betydelse, tvisteföremålets värde och omständigheterna i övrigt är rimligt att staten bidrar till kostnaderna.

Rättshjälpens förhållande till rättsskyddsförsäkringar

9 § Rättshjälp får inte beviljas, om den rättssökande har en rättsskyddsförsäkring eller något annat liknande rättsskydd som omfattar angelägenheten.

Om den rättssökande saknar rättsskydd enligt första stycket men med hänsyn till sitt försäkringsskydd i övrigt eller sina ekonomiska och personliga förhållanden borde ha haft ett sådant skydd, får rättshjälp beviljas endast om det finns särskilda skäl med hänsyn till angelägenhetens art och betydelse för den rättssökande.

Begränsningar i rätten till rättshjälp

10 § Rättshjälp får inte beviljas

1. för upprättande av självdeklaration, äktenskapsförord, testamente eller gåvohandling,
2. för förrättande av bouppteckning enligt 20 kap. ärvdabalken,
3. i en angelägenhet som rör skuldsanering enligt skuldsaneringslagen (1994:334),
4. i inskrivningsärenden enligt jordabalken,
5. i ärenden om fastighetsdeklaration,
6. i mål eller ärenden angående fastighetstaxering,
7. i registerärenden enligt sjölagen (1994:1009) eller lagen (1979:377) om registrering av båtar för yrkesmässig sjöfart m.m.,
8. i en angelägenhet som rör bodelning i annat fall än vid klander av bodelning,
9. om frågan om rättshjälp kan vänta till dess en annan rättslig angelägenhet där anspråket stöder sig på väsentligen likartad grund har avgjorts,
10. i en angelägenhet som rör trafikskadeersättning enligt trafikskadelagen (1975:1410) eller som rör skadestånd som skall betalas från en ansvarsförsäkring. Rättshjälp får dock beviljas i en sådan angelägenhet om ett mål eller ärende har inletts vid domstol eller enbart rör annan skada än personskada.

Rättshjälp får inte heller beviljas i fråga om anspråk som har överlåtits till den rättssökande, om överlåtelsen kan antas ha skett för att åstadkomma en fördel vid prövning av ansökan om rättshjälp.

11 § Rättshjälp får beviljas endast när det finns särskilda skäl i en angelägenhet som

1. rör äktenskapsskillnad och därmed sammanhängande frågor,
2. rör underhåll till barn,
3. rör skatter, tullar, avgifter eller betalningssäkring för skatter, tullar och avgifter,
4. i tingsrätt skall avgöras av en lagfaren domare enligt 1 kap. 3 d § rättegångsbalken,
5. skall behandlas utomlands, utom i fall som avses i 21 §.

12 § Den som inte är svensk medborgare och som varken är eller tidigare har varit bosatt i Sverige får beviljas rättshjälp endast om angelägenheten skall behandlas i Sverige och det finns särskilda skäl. I en angelägenhet som skall behandlas utomlands får rättshjälp beviljas endast om den rättssökande är bosatt i Sverige.

Under förutsättning av ömsesidighet kan regeringen förordna att medborgare i en viss främmande stat och den som, utan att vara medborgare i den staten, är bosatt där skall vara likställd med svensk medborgare i fråga om rättshjälp.

Rättshjälp till näringsidkare

13 § Rättshjälp får inte beviljas den som är eller har varit näringsidkare i en angelägenhet som har uppkommit i näringsverksamheten, om det inte finns särskilda skäl med hänsyn till verksamhetens art och begränsade omfattning, hans eller hennes ekonomiska och personliga förhållanden och omständigheterna i övrigt.

Med näringsidkare avses en fysisk person som driver verksamhet av ekonomisk natur som kan betecknas som yrkesmässig eller har ett bestämmande inflytande över en juridisk person som bedriver sådan verksamhet.

Övergång av rättshjälp till dödsbo

14 § Dör den som har beviljats rättshjälp övergår rättshjälpen till dödsboet, om dödsboet begär detta och det med hänsyn till angelägenhetens art och betydelse, dödsboets och dödsbodelägarnas ekonomiska förhållanden och omständigheterna i övrigt är skäligt att staten fortsätter att bidra till kostnaderna.

Förmåner som ingår vid rättshjälp

15 § När rättshjälp har beviljats betalar staten kostnaderna för rättshjälpsbiträde. Förmånen av rättshjälpsbiträde omfattar ersättning för arbete i högst 100 timmar, om inte annat beslutas enligt 34 §.

16 § När rättshjälp har beviljats, betalar staten kostnaderna för bevisning vid allmän domstol, Arbetsdomstolen och Marknadsdomstolen. Om annat inte följer av lag eller föreskrifter som lämnats med stöd av lag lämnas ersättning för bevisning med skäligt belopp.

17 § När rättshjälp har beviljats betalar staten kostnaderna för utredning, som är skäligen påkallad för att ta tillvara den rättssökandes rätt, till en kostnad om högst 10 000 kr. Utredning i en angelägenhet som skall prövas av förvaltningsdomstol eller förvaltningsmyndighet betalas dock inte om den kan erhållas genom den domstol eller myndighet som skall pröva angelägenheten.

Den som har medverkat vid en utredning har rätt till ersättning enligt föreskrifter som meddelas av regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer.

18 § När rättshjälp har beviljats betalar staten kostnaderna för medlare enligt 42 kap. 17 § rättegångsbalken.

Medlaren har rätt till skälig ersättning för det arbete, den tidsspillan och de utlägg som uppdraget krävt.

Medlaren får inte förbehålla sig eller ta emot ersättning av parterna. Här detta skett är förbehållet utan verkan och medlaren skall till parterna betala tillbaka vad han eller hon har tagit emot.

19 § Den som har beviljats rättshjälp behöver inte betala ansökningsavgift eller expeditiionsavgift enligt förordningen (1987:452) om avgifter vid de allmänna domstolarna, ansökningsavgift i mål enligt lagen (1990:746) om betalningsföreläggande och handräckning eller avgift enligt 15 § 1-3 avgiftsförordningen (1992:191).

Den som har beviljats rättshjälp i en angelägenhet som lett till ett verkställbart avgörande eller i ett mål om verkställighet behöver inte betala utskökningsavgifter enligt 2 § förordningen (1992:1094) om avgifter vid kronofogdemyndigheterna.

Den som har beviljats rättshjälp behöver inte betala några kostnader för kungörelser i mål eller ärenden vid domstol.

20 § Den som har beviljats rättshjälp behöver inte ställa säkerhet för att få till stånd kvarstad eller annan liknande åtgärd enligt rättegångsbalken eller konkurslagen (1987:672) i den angelägenhet som rättshjälpen avser. Om den rättssökande inte kan betala för den skada som tillfogas motparten, svarar staten gentemot den skadelidande för denna skada.

Första stycket tillämpas också i fråga om verkställighet enligt 3 kap. 8 eller 9 § utskökningsbalken, om rättshjälp beviljats i verkställighetsmålet.

Särskilda bestämmelser om rättshjälp till offer för sexualbrott utomlands

21 § I en angelägenhet som skall behandlas utomlands får rättshjälp beviljas om saken gäller ett brott mot den rättssökande som motsvarar brott enligt 6 kap. brottsbalken och den rättssökande har behov av någon av de förmåner som anges i 22 §.

I fråga om en angelägenhet som avses i första stycket gäller inte 2 § andra stycket och 9 §.

22 § När rättshjälp har beviljats enligt 21 § betalar staten kostnaderna för biträde och sådan bevisning och utredning som varit nödvändig för att ta till vara den rättssökandes rätt samt kostnaderna för resa och uppehälle för den rättssökande eller hans eller hennes ställföreträdare och för vårdare eller annan som måste anlitas i samband med inställelse inför domstol eller annan myndighet i den främmande staten. Detta gäller dock endast i den mån kostnaderna inte täcks genom någon försäkring eller ersätts av domstol eller annan myndighet i den främmande staten.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer meddelar närmare bestämmelser om ersättning enligt första stycket.

Särskilda bestämmelser om rättshjälp i vissa gränsöverskridande angelägenheter

22 a § I en gränsöverskridande angelägenhet på privaträttens område gäller för en fysisk person de särskilda bestämmelser som anges i 22 b-22 d §§.

En angelägenhet är gränsöverskridande, om den skall behandlas i Sverige och den rättssökande när ansökan om rättshjälp görs har sitt hemvist eller sin vanliga vistelseort i en annan medlemsstat inom Europeiska unionen.

Vid avgörande av frågan om en rättssökande har sitt hemvist i en annan medlemsstat, skall den statens lag tillämpas.
Lag (2004:738)

22 b § I trots vad som sägs i 6 § får en rättssökande vars

ekonomiska underlag överstiger 260 000 kr beviljas rättshjälp, om den rättssökande visar

1. att han eller hon, helt eller delvis, saknar förmåga att bära sina egna rättegångskostnader och
2. att den bristande förmågan beror på skillnader i levnadskostnader mellan Sverige och den medlemsstat inom Europeiska unionen där den rättssökande har sitt hemvist eller sin vanliga vistelseort. Lag (2004:738).

22 c § Det som sägs i 9 § andra stycket skall inte gälla. Lag (2004:738).

22 d § Om en person som har beviljats rättshjälp i en annan medlemsstat inom Europeiska unionen än Sverige söker verkställighet här av ett verkställbart avgörande som har meddelats i den andra medlemsstaten, gäller det som sägs i 19 § andra stycket. Lag (2004:738).

Rättshjälpsavgift

23 § Den som har beviljats rättshjälp skall betala en rättshjälpsavgift som bestäms med hänsyn till kostnaderna för rättshjälpsbiträdet och den rättssökandes ekonomiska underlag enligt 38 §.

Rättshjälpsavgiften, som aldrig får överstiga kostnaderna för rättshjälpsbiträdet, utgör

1. två procent av kostnaderna om det ekonomiska underlaget inte överstiger 50 000 kr,
2. fem procent av kostnaderna, dock minst 500 kr, om det ekonomiska underlaget överstiger 50 000 men inte 100 000 kr,
3. tio procent av kostnaderna, dock minst 1 000 kr, om det ekonomiska underlaget överstiger 100 000 men inte 120 000 kr,
4. tjugoprocent av kostnaderna, dock minst 1 500 kr, om det ekonomiska underlaget överstiger 120 000 men inte 150 000 kr,
5. trettio procent av kostnaderna, dock minst 2 000 kr, om det ekonomiska underlaget överstiger 150 000 men inte 200 000 kr,
6. fyrtio procent av kostnaderna, dock minst 5 000 kr, om det ekonomiska underlaget överstiger 200 000 kr.

Avgift för rådgivning utöver en timme skall avräknas från den lägsta avgift som anges i andra stycket 2-6.

Är den rättssökande underårig får det beslutas att någon rättshjälpsavgift inte skall betalas, om sökandens ekonomiska förhållanden ger anledning till det.

Avgiften för dödsbo som beviljas rättshjälp bestäms efter vad som är skäligt med hänsyn till dödsboets och dödsbodelägarnas ekonomiska förhållanden. Om rättshjälp övergår till ett dödsbo beräknas rättshjälpsavgiften med ledning av den avlidnes ekonomiska underlag. Lag (2000:273).

24 § Procentsatsen för beräkning av rättshjälpsavgiften fastställs när rättshjälp beviljas.

Om den rättssökandes ekonomiska underlag förändras väsentligt innan rättshjälpsärendet har avslutats, får jämkning ske efter vad som är skäligt. I fall som avses i 23 § fjärde stycket får jämkning ske till noll och i övriga fall till annan procentsats som anges i 23 § andra stycket. Jämkning får också ske om en väsentlig felbedömning har gjorts när procentsatsen tidigare bestämdes eller om oriktiga uppgifter har legat till grund för beslutet.

Jämkning till en lägre procentsats eller till noll kan endast avse avgift som ännu inte har betalats. Lag (1999:63)

25 § Rättshjälpsavgiften skall fortlöpande betalas till rättshjälpsbiträdet allteftersom kostnader uppstår.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer meddelar närmare bestämmelser om betalningen av rättshjälpsavgiften.

Förordnande och byte av rättshjälpsbiträde

26 § Till rättshjälpsbiträde får förordnas advokat, biträdande jurist på advokatbyrå eller någon annan som är lämplig för uppdraget. Har den rättssökande själv föreslagit någon som är lämplig, skall denne förordnas, om det inte medför avsevärt ökade kostnader eller det i övrigt finns särskilda skäl mot det. Ett biträde får entledigas om det finns skäl till det. Byte av biträde får ske efter särskilt tillstånd och bara om det finns särskilda skäl. Om byte av biträde har skett en gång, får nytt byte ske endast om det finns synnerliga skäl.

Ett biträde får sätta en advokat eller biträdande jurist på advokatbyrå i sitt ställe (substitution) om det inte medför en beaktansvärd ökning av kostnaderna. I övrigt får substitution endast ske efter särskilt tillstånd.

Ersättning till rättshjälpsbiträde

27 § Ett rättshjälpsbiträde har rätt till skälig ersättning för arbete, tidsspillan och utlägg som uppdraget har krävt. Ersättningen för arbete skall bestämmas med utgångspunkt i den tidsåtgång som är rimlig med hänsyn till uppdragets art och omfattning och med tillämpning av den timkostnadsnorm som regeringen fastställer. Timersättningen får avvika från timkostnadsnormen om den skicklighet och den omsorg som uppdraget har utförts med eller andra omständigheter av betydelse ger anledning till det. Ersättning till rättshjälpsbiträde får inte avse kostnader för anlitande av tekniskt biträde.

Ersättning för arbete före ansökan kan endast avse arbete som varit av mindre omfattning eller av brädslande art. Vid biträdesbyte enligt 26 § andra stycket gäller motsvarande i fråga om det nya biträdets rätt till ersättning för arbete som utförts före beslutet om byte.

Om biträdet genom vårdslöshet eller försummelse har föranlett kostnad för rättshjälpen, skall detta beaktas vid ersättningens bestämmande. Om biträdet missbrukat sin behörighet att besluta om utredning enligt 17 § eller om substitution enligt 26 § eller om det annars finns särskilda skäl, får ersättningen sättas ned.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer fastställer taxor som skall tillämpas vid bestämmande av ersättning i vissa fall samt meddelar föreskrifter om beräkning av ersättningen för tidsspillan.

28 § Ersättning till ett rättshjälpsbiträde fastställs i samband med att den rättsliga angelägenheten avgörs genom dom eller beslut eller när rättshjälpsärendet avslutas på något annat sätt.

Har ett biträde inte begärt ersättning i rätt tid och därigenom förlorat rätten att få ersättningen fastställd av domstolen, får Rättshjälpsmyndigheten fastställa ersättningen under förutsättning att biträdet inte kände till att angelägenheten var anhängig vid domstolen eller att underlåtenheten beror på något annat ursäktligt misstag. Den del av ersättningen som överstiger rättshjälpsavgiften skall då stanna på staten.

29 § Ett rättshjälpsbiträde får inte förbehålla sig eller ta emot ersättning av sin huvudman utöver vad som följer av 27 §. Har detta skett är förbehållet utan verkan och biträdet skall till huvudmannen betala tillbaka vad han eller hon har tagit emot för mycket.

Motparts ersättningsskyldighet

30 § Bestämmelser i lag om ansvar för motparts kostnader i rättegång eller annat motsvarande förfarande gäller även i fråga om rådgivningsavgift och kostnader för motparts rättshjälpsbiträde. Ränta skall dock inte betalas.

Den som är ersättningsskyldig för rättshjälpskostnader skall till den rättssökande betala ett belopp som motsvarar dennes rådgivnings- och rättshjälpsavgifter. Återstoden skall betalas till staten. Om den ersättningsskyldige har ålagts att ersätta endast en del av rättshjälpskostnaderna, skall ersättningen betalas till den rättssökande och till staten med motsvarande fördelning.

Medparts ersättningsskyldighet

31 § Har i ett mål eller ärende vid domstol en kostnad för biträde som är gemensamt för flera medparter ersatts som en rättshjälpskostnad, skall var och en av de medparter som inte har rättshjälp betala den del av kostnaden som hänför sig till medparten. Fördelningen skall göras efter huvudtalet, om inte omständigheterna föranleder annat.

Vid tillämpningen av första stycket skall avdrag göras för den del av kostnaderna som en motpart eller någon annan har ålagts att betala med stöd av 30 §.

Om summan av rättshjälpsavgiften och vad medparterna förpliktas betala enligt första stycket överstiger ersättningen till biträdet, skall medparterna betala det överskjutande beloppet till den som har rättshjälp och återstoden till staten.

Upphörande av rättshjälp

32 § Rättshjälp skall upphöra om

1. rättshjälpsavgift inte betalas enligt 25 §,

2. den rättssökande har lämnat oriktiga uppgifter och rättshjälp inte skulle ha beviljats om riktiga uppgifter hade lämnats,

3. den rättssökande uppsåtligen eller av grov oaktsamhet har lämnat oriktiga uppgifter, som varit ägnade att leda till för låg rättshjälpsavgift, 4. den rättssökandes ekonomiska förhållanden har ändrats så att han eller hon inte längre är berättigad till rättshjälp,

5. ett rättshjälpsbiträde entledigas utan att ett annat rättshjälpsbiträde förordnas,

6. det med hänsyn till angelägenhetens art och betydelse, tvisteföremålets värde samt omständigheterna i övrigt inte längre är rimligt att staten bidrar till den rättssökandes kostnader.

33 § Om rättshjälp har beviljats trots att det föreligger ett sådant fall som avses i 10 § 9, får det beslutas att rättshjälpen skall upphöra. Detta gäller dock inte om det är uppenbart oskäligt att rättshjälpen upphör.

34 § Rättshjälp skall upphöra när det arbete som biträdet har rätt till ersättning för enligt 27 § uppgår till 100 timmar, om annat inte beslutas enligt andra stycket.

Rättshjälpsbiträdet skall anmäla till rätten när det arbete som biträdet lagt ned på uppdraget uppgår till eller närmar sig 100 timmar. Rätten skall genast pröva om rättshjälpen skall upphöra. Om rättshjälpen skall fortsätta, bestämmer rätten det antal timmar som förmånen av rättshjälpsbiträde därefter får omfatta.

I de fall Rättshjälpsmyndigheten enligt 39 § beslutar i rättshjälpsfrågor gäller bestämmelserna i andra stycket i stället myndigheten.

Återbetalning av rättshjälpskostnader

35 § Om rättshjälpen upphör på någon av de grunder som anges i 32 §, skall den rättssökande i skälig omfattning återbetala kostnaderna för rättshjälpen till staten.

Om rättshjälpen upphör på den grund som anges i 33 §, skall de kostnader för rättshjälpen som överstiger rättshjälpsavgiften inte återbetalas till staten.

36 § Om ett beslut att bevilja rättshjälp upphävs efter överklagande, skall den som haft rättshjälp själv betala kostnaden för rättshjälpen. Om det finns särskilda skäl, får dock förordnas att kostnaden inte skall återbetalas till staten eller att den endast delvis skall återbetalas till staten.

37 § Om den rättssökande genom vårdslöshet eller försummelse har orsakat ökade kostnader för rättshjälpen, skall han eller hon ersätta staten för dessa kostnader oavsett hur ansvaret för rättshjälpskostnaderna i övrigt skall fördelas. Motsvarande gäller den rättssökandes ställföreträdare.

Ekonomiskt underlag

38 § Med ekonomiskt underlag avses i denna lag den rättssökandes beräknade årsinkomst sedan hänsyn tagits till

underhållsskyldighet, förmögenhetsförhållanden och skuldsättning enligt andra stycket.

Bidrar den rättssökande till underhållet av barn skall den beräknade årsinkomsten minskas med 15 000 kr för varje barn, dock högst 75 000 kr. Är den rättssökandes betalningsförmåga väsentligen ökad eller nedsatt på grund av förmögenhetsinnehav eller skuldsättning eller annan särskild omständighet, skall den beräknade årsinkomsten jämkas genom att skäligt belopp läggs till eller dras ifrån.

Närmare bestämmelser om hur det ekonomiska underlaget skall beräknas meddelas av regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer. Lag (1999:63).

Beslut i rättshjälpsfrågor

39 § Om ett mål eller ärende rörande den rättsliga angelägenheten pågår vid domstol, beslutar domstolen i frågor enligt denna lag. I annat fall beslutar Rättshjälpsmyndigheten i frågorna. Rättshjälpsmyndigheten beslutar också till vem ersättning enligt 30 § andra stycket och 31 § tredje stycket skall betalas.

Om en ansökan om rättshjälp avslås helt eller delvis skall beslutet innehålla de skäl som har bestämt utgången.

Vad som sägs om domstol i denna lag gäller även arrendenämnd och hyresnämnd.

Rättshjälpsbiträdet beslutar om att sådan utredning som avses i 17 § första stycket skall utföras. Lag (2004:738).

40 § Rättshjälpsmyndigheten skall slutligt fastställa den rättssökandes rättshjälpsavgift när ersättningen till rättshjälpsbiträdet har fastställts.

Ersättningen till biträdet skall utbetalas efter avdrag för den slutligt fastställda rättshjälpsavgiften. Om biträdet har tagit emot en högre avgift från den rättssökande än den som slutligt fastställs, skall biträdet återbetala det överskjutande beloppet till den rättssökande.

41 § I samband med att handläggningen avslutas i ett mål eller ärende i vilket en part har rättshjälp skall det bestämmas vilka belopp som motparter, medparter och den rättssökande eller dennes ställföreträdare skall betala enligt 30 § första stycket och 31 § första stycket. Beslut om återbetalningsskyldighet enligt 37 § meddelas i samband med att handläggningen avslutas i ett mål eller ärende i vilket part har rättshjälp eller i samband med rättshjälps upphörande. Om beslutet meddelas av någon annan än domstol eller Rättshjälpsmyndigheten, skall betalningsskyldigheten bestämmas till att avse kostnaderna i deras helhet eller viss kvotdel utan att ett bestämt belopp anges.

När en borgenär har beviljats rättshjälp i en angelägenhet som rör försättning i konkurs, skall beslut om ersättningsskyldighet meddelas senast i samband med att utdelningen fastställs.

42 § Beslut om till vem ersättning skall betalas enligt 30 § andra stycket och 31 § tredje stycket och beslut om rättshjälpsavgift och

avräkning med biträde enligt 40 § får fattas av Rättshjälpsmyndigheten genom automatisk databehandling av uppgifter i ett av myndigheten fört register över rättshjälpskostnader.

Beslut enligt 30 § andra stycket och 31 § tredje stycket får verkställas enligt bestämmelserna i utsökningsbalken.

Överklagande m.m.

43 § I fråga om överklagande av domstols beslut enligt denna lag tillämpas, utom i fall som avses i andra stycket, vad som i allmänhet gäller om överklaganden av beslut av domstolen.

Hovrättens eller kammarrättens beslut i en överklagad fråga angående ersättning till rättshjälpsbiträde får inte överklagas. Hovrätten eller kammarrätten får dock tillåta att beslutet överklagas, om det finns särskilda skäl för en prövning om tillstånd skall ges enligt 54 kap. 10 § första stycket i rättegångsbalken respektive 36 § första stycket i förvaltningsprocesslagen (1971:291).

44 § Beslut av rättshjälpsbiträde i fråga om utredning enligt 17 § första stycket får inte överklagas.

Rättshjälpsmyndighetens beslut enligt 30 § andra stycket, 31 § tredje stycket och 40 § andra stycket får inte överklagas. Övriga beslut av Rättshjälpsmyndigheten får överklagas till Rättshjälpsnämnden.

Rättshjälpsnämndens beslut får inte överklagas.

45 § Beslut om rättshjälp får överklagas av den som är enskild part och av Domstolsverket. Räknas tiden för överklagande från den dag en part fått del av beslutet, får Domstolsverket ändå inte överklaga beslutet senare än två månader från dagen för beslutet. Domstolsverket får överklaga ett beslut även till förmån för en enskild part.

46 § Domstolsverket får påkalla beslut om att rättshjälp skall upphöra enligt 32-34 §§.

47 § Ett rättshjälpsbiträde som har överklagat ett beslut om ersättning får i den högre instansen åberopa nya omständigheter till stöd för sitt yrkande endast om det finns särskilda skäl för det.

Rättshjälpsnämnden

48 § Rättshjälpsnämnden består av en ordförande, som skall vara eller ha varit ordinarie domare, två ledamöter som skall vara advokater samt två övriga ledamöter. Alla ledamöter skall vara svenska medborgare. De får inte vara underåriga eller ha förvaltare enligt 11 kap. 7 § föräldrabalken.

Regeringen förordnar ledamöter och utser ordförande för viss tid. För ordföranden skall finnas en eller flera ersättare. I övrigt får regeringen utse lämpligt antal ersättare. Bestämmelserna om ordförande och ledamöter tillämpas också på ersättare.

49 § Rättshjälpsnämnden är beslutsför med ordföranden och minst två andra ledamöter, av vilka en skall vara advokat och en övrig ledamot.

Vid avgörande av ett ärende som är av principiell betydelse

eller annars är av särskild vikt, skall dock samtliga ledamöter delta.

Rättegångsbalkens regler om omröstning i tvistemål tillämpas när ärenden avgörs av Rättshjälpsnämnden. Ordföranden skall dock säga sin mening först.

Övergångsbestämmelser

1996:1619

1. Denna lag träder i kraft den 1 december 1997 då rättshjälpslagen (1972:429) skall upphöra att gälla.

2. Den upphävda lagen gäller dock fortfarande om

allmän rättshjälp, rättshjälp åt misstänkt i brottmål eller rättshjälp genom offentligt biträde har beviljats före den 1 december 1997, eller

ansökan om sådan rättshjälp har lämnats in till domstol, Rättshjälpsmyndigheten eller annan myndighet som kan besluta om rättshjälp före den 1 december 1997.

2000:273

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2000. Den nya bestämmelsen i 5 § första stycket tillämpas på beslut om nedsättning av rådgivningsavgift som meddelats från och med den 1 april 1999.

Ny sökning

Sökresultat

Regeringskansliets rättsdatabaser

§§

Svensk författningssamling i löptext (SFST)

Ny sökning

Sökresultat

Observera att det kan förekomma fel i författningstexterna. Bilagor till författningarna saknas.
Kontrollera därför alltid texten mot den tryckta versionen

Länk till registerpost

SFS nr: 1997:404

Departement/

myndighet: Justitiedepartementet DOM

Rubrik: Rättshjälpförfordning (1997:404)

Utfärdad: 1997-06-05

Ändring införd: t o m SFS 2004:739

1 § Denna förordning innehåller bestämmelser om tillämpning av rättshjälpslagen (1996:1619). Dessutom finns i 11 a-11 d §§ särskilda bestämmelser om ansökan om rättshjälp i vissa gränsöverskridande tvister. Förordning (2004:739).

2 § Vad som sägs om domstol i denna förordning gäller även arrendenämnd och hyresnämnd.

3 § Vid tillämpning av rättshjälpslagen (1996:1619) och denna förordning anses som biträdande jurist på en advokatbyrå den som har avlagt de kunskapsprov som har föreskrivits för behörighet till domarämbetet och har antecknats i ett register hos Sveriges advokatsamfund som anställd som biträde på byrån.

Rådgivning

4 § Domstolsverket fastställer avgift för rådgivning enligt rättshjälpslagen (1996:1619) på grundval av en timkostnadsnorm som beslutas av regeringen. Domstolsverket meddelar också närmare bestämmelser om nedsättning av rådgivningsavgift.

5 § Domstolsverket meddelar närmare bestämmelser om ersättning av allmänna medel till den som lämnar rådgivning enligt rättshjälpslagen (1996:1619).

Ekonomiskt underlag

6 § Domstolsverket meddelar närmare bestämmelser om beräkning av ekonomiskt underlag enligt 38 § rättshjälpslagen (1996:1619).

Ansökan om rättshjälp

7 § En ansökan om rättshjälp skall innehålla uppgifter om den rättsliga angelägenhet som ansökan avser och, om det är möjligt, det värde saken rör. Avser ansökan en rättslig angelägenhet som kan komma att prövas eller på annat sätt behandlas utomlands skall detta anges.

Av ansökan skall framgå om rättshjälp tidigare har sökts och om rådgivning har lämnats i angelägenheten.

8 § I ansökan skall anges om den rättssökande har eller har haft en rättsskyddsförsäkring eller liknande rättsskydd som omfattar angelägenheten.

Om den rättssökande saknar rättsskydd enligt första stycket skall anledningen till detta anges, om det inte är uppenbart obehövligt.

Om den rättsliga angelägenheten avser skadestånd, skall den rättssökande uppge om det är fråga om trafikskadeersättning enligt trafikskadelagen (1975:1410) eller om skadeståndet kan komma att betalas från en ansvarsförsäkring.

9 § Ansökan skall innehålla uppgifter om den rättssökandes ekonomiska och övriga förhållanden enligt ett formulär som Domstolsverket fastställer. Förordning (1999:65).

10 § Om ett dödsbo ansöker om att rättshjälp som har beviljats den avlidne skall övergå till dödsboet, skall till ansökan bifogas en bouppteckning eller annan tillförlitlig utredning om dödsboets ekonomiska ställning samt uppgifter om dödsbodelägarernas ekonomiska förhållanden.

11 § Uppgifterna om ekonomiska förhållanden, förekomsten av försäkring, rådgivning och om rättshjälp tidigare har sökts skall lämnas på heder och samvete. Den rättssökande skall också på heder och samvete intyga att i ansökan har lämnats alla uppgifter som, såvitt den sökande vet, är av betydelse för bedömningen av ansökan och att de lämnade uppgifterna är riktiga.

Den rättssökande skall i ansökan om rättshjälp lämna ett medgivande till att de ekonomiska uppgifterna får kontrolleras hos berörda myndigheter. Förordning (1999:65).

Särskilda bestämmelser om ansökan om rättshjälp i vissa gränsöverskridande tvister

11 a § Justitiedepartementet är översändande och mottagande organ enligt rådets direktiv 2003/8/EG av den 27 januari 2003 om förbättring av möjligheterna till rättslig prövning i gränsöverskridande tvister genom fastställande av gemensamma minimiregler för rättshjälp i sådana tvister. Förordning (2004:739).

11 b § Justitiedepartementet skall i sin egenskap av översändande organ bistå den rättssökande med att

1. säkerställa att alla handlingar som enligt departementets vetenskap krävs för prövning av ansökan om rättshjälp är fogade

till den, och

2. vid behov översätta ansökan om rättshjälp och övriga handlingar som anges i 1.

Justitiedepartementet skall översända en ansökan om rättshjälp till mottagande organ i en annan medlemsstat inom Europeiska unionen senast 15 dagar efter det att en komplett ansökan har tagits emot.

Justitiedepartementets biträde skall vara kostnadsfritt.
Förordning (2004:739).

11 c § Om en ansökan om rättshjälp har översänts till Justitiedepartementet i dess egenskap av mottagande organ på något annat sätt än genom post, bud eller telefax, behöver departementet inte förmedla ansökan. Detta gäller dock inte, om det har träffats en överenskommelse i det enskilda fallet och ansökan har gjorts på det sätt som har överenskommit.
Förordning (2004:739).

11 d § En ansökan om rättshjälp som har översänts till Justitiedepartementet i dess egenskap av mottagande organ behöver förmedlas endast om ansökan och de övriga handlingar som bilagts den är avfattade på svenska eller engelska.
Förordning (2004:739).

Underrättelser m.m.

12 § Har en ansökan om rättshjälp bifallits, skall den rättssökande få ett skriftligt besked om detta. Beskedet skall innehålla uppgifter om den rättsliga angelägenhet som rättshjälpen avser, dagen då ansökan bifölls, den procentsats efter vilken rättshjälpsavgift skall betalas och vad den minsta avgiften uppgår till samt vem som har förordnats som rättshjälpsbiträde.

Rättshjälpsbiträdet skall få ett skriftligt besked om förordnandet.

13 § Har rättshjälp beviljats av Rättshjälpsmyndigheten och handläggs den rättsliga angelägenheten, utan att det är fråga om ett överklagande av myndighetens avgörande, vid en domstol eller annan myndighet eller vid en skiljenämnd, skall den rättssökande genast till domstolen, myndigheten eller skiljenämnden skicka det besked som avses i 12 §. En anteckning om beskedets innehåll skall göras i dagboken, i akten eller på något annat lämpligt ställe.

14 § Om en kostnad för rättshjälpen har uppkommit i ett mål eller ärende vid en domstol eller någon annan myndighet sedan rättshjälp har beviljats skall det i dagboken eller på beskedet om rättshjälp göras en anteckning om kostnaden med angivande av dagen då kostnaden uppkom.

15 § Om rättshjälp har beviljats av Rättshjälpsmyndigheten, skall domstol underrätta myndigheten, om den rättsliga angelägenheten ger upphov till ett mål eller ärende vid domstolen. När Rättshjälpsmyndigheten har fått underrättelsen, skall myndigheten genast underrätta domstolen om de kostnader i ärendet som myndigheten tidigare har fastställt. Om en domstol

23 § Kostnadsräkningen skall ges in till den domstol eller den myndighet som skall besluta om ersättningen utom i fall som avses i andra stycket.

Om rättshjälpen avser ett ärende vid en annan myndighet än domstol eller ett förfarande inför skiljenämnd skall kostnadsräkningen ges in till myndigheten eller skiljenämnden som utan dröjsmål skall sända räkningen till Rättshjälpsmyndigheten med ett eget yttrande.

I ärenden hos regeringen som gäller nåd i brottmål, upphävande av domstols dom eller beslut om utvisning på grund av brott och i ärenden enligt lagen (1950:382) om svenskt medborgarskap får ett sådant yttrande avges av huvudmannen för den enhet inom Regeringskansliet som svarar för ärendets beredning.

24 § Ett rättshjälpsbiträde som har frånträtt sitt uppdrag i förtid har rätt till förskott på sin ersättning med ett skäligt belopp. Även i andra fall har biträdet rätt till sådant förskott, om det finns skäl till det med hänsyn till det arbete som har lagts ned i ärendet och till den tid som återstår innan ersättningen kan fastställas.

Ersättning till medlare

25 § Den som begär ersättning för ett uppdrag som medlare är skyldig att lämna de uppgifter som behövs för att ersättningen skall kunna bestämmas. Den tid som har lagts ned på uppdraget skall alltid anges.

Ersättning för medverkan vid utredning

26 § Ersättning till den som har medverkat vid utredning enligt rättshjälpslagen (1996:1619) bestäms till skäligt belopp. Den kostnad som anges i 17 § rättshjälpslagen skall beräknas exklusive mervärdesskatt.

I fråga om ersättning för inställelse för den som har medverkat vid en utredning tillämpas bestämmelserna om beräkning av ersättning av allmänna medel till vittnen.

Den som begär ersättning för en utredning är skyldig att lämna de uppgifter som behövs för att ersättningen skall kunna bestämmas. Den tid som har lagts ned på uppdraget skall alltid anges.

Avräkning

27 § En avräkning enligt 40 § rättshjälpslagen (1996:1619) med den rättssökande skall innehålla uppgifter om

1. den slutligt fastställda rättshjälpsavgiften,
2. den ersättning som rättshjälpsbiträdet slutligt har tillerkänts,
3. det belopp som den rättssökande skall betala till eller få från rättshjälpsbiträdet.

28 § En avräkning enligt 40 § rättshjälpslagen (1996:1619) med rättshjälpsbiträdet skall innehålla uppgifter om

1. den slutligt fastställda ersättningen till biträdet,
2. den rättssökandes slutliga rättshjälpsavgift som skall avräknas mot biträdets ersättning,
3. det belopp som biträdet skall få från respektive betala till den rättssökande,
4. det belopp som biträdet skall få från eller betala till staten.

29 § En avräkning enligt 41 § rättshjälpslagen (1996:1619) med en medpart eller motpart skall innehålla uppgifter om

1. den slutligt fastställda ersättningen till biträdet,
2. det belopp som domstol har bestämt att medparten eller motparten skall betala,
3. till vem eller vilka som beloppet skall betalas.

Om avräkningen innebär att den rättssökande skall få ersättning från en motpart eller medpart skall även den rättssökande få besked om detta.

Utbetalning av ersättningar

30 § Rättshjälpsmyndigheten ser till att ersättning av allmänna medel till rättshjälpsbiträde, medlare och den som har medverkat vid utredning enligt bestämmelserna i rättshjälpslagen (1996:1619) snarast betalas till den berättigade. Om en domstol har beslutat om ersättningen skall domstolen inom en vecka underrätta Rättshjälpsmyndigheten om ersättningsbeslutet. Domstolsverket meddelar närmare bestämmelser om underrättelse om ersättningsbeslut.

Betalning till staten

31 § Om en domstol eller Rättshjälpsmyndigheten med stöd av 30, 31, 35-37 eller 41 § rättshjälpslagen (1996:1619) har beslutat att en part eller någon annan person skall betala ersättning till staten, skall den betalningsskyldige så snart beslutet vunnit laga kraft uppmanas att inom en viss tid betala ersättningen.

Om beslutet har meddelats av en annan myndighet än den som har angetts i första stycket eller av skiljenämnd, skall en underrättelse om beslutet sändas till Rättshjälpsmyndigheten. Sedan Rättshjälpsmyndigheten med anledning av underrättelsen beslutat om det belopp som återbetalningsskyldigheten skall omfatta samt om fördelningen av ersättningen mellan den rättssökande och staten enligt 41 § rättshjälpslagen, skall första stycket tillämpas.

32 § Om en domstol eller Rättshjälpsnämnden, efter ett överklagande, bestämmer ersättning till ett rättshjälpsbiträde till ett lägre belopp än vad som bestämts i det överklagade beslutet skall rättshjälpsbiträdet snarast återbetala vad han eller hon har fått för mycket.

Om ett utbetalat förskott överstiger vad rättshjälpsbiträdet slutligen tillerkänns i ersättning skall det överskjutande beloppet utan dröjsmål återbetalas till staten.

33 § Har den som fått förskott för kostnader enligt 22 § rättshjälpslagen (1996:1619) därefter fått dessa helt eller delvis ersatta genom en försäkring eller av domstol eller en annan myndighet i den främmande staten och kan detta belopp inte avräknas mot den ersättning som slutligt bestäms, skall Rättshjälpsmyndigheten pröva om motsvarande del av förskottet skall återbetalas samt göra vad som behövs för att få tillbaka förskottet.

34 § Närmare föreskrifter om förfarandet för verkställighet av beslut om betalning till staten enligt bestämmelserna i rättshjälpslagen (1996:1619) beslutas av Domstolsverket efter samråd med Skatteverket. Förordning (2003:985).

Rättshjälpslagens tillämpning beträffande utländska medborgare m.m.

35 § Följande utländska medborgare skall i den utsträckning som anges nedan vara likställda med svenska medborgare i fråga om rätt till rättshjälp enligt rättshjälpslagen (1996:1619):

- Medborgare i en medlemsstat inom Europeiska unionen.
- Den som har sitt hemvist eller sin vanliga vistelseort i en medlemsstat inom Europeiska unionen, med undantag av Danmark.
- Medborgare i Japan.
- Medborgare i en stat som är ansluten till någon av Haagkonventionerna den 17 juli 1905 och den 1 mars 1954 angående vissa till civilprocessen hörande ämnen.
- Medborgare i en stat i förhållande till vilken konventionen den 28 augusti 1930 mellan Sverige samt Storbritannien och Nordirland rörande vissa till civilprocessen hörande ämnen av internationell natur är tillämplig.
- Medborgare i en stat som är ansluten till den europeiska bosättningskonventionen den 13 december 1955.
- Den som är bosatt i en stat som är ansluten till New Yorkkonventionen den 20 juni 1956 om indrivning av underhållsbidrag i utlandet, om han eller hon är kärande eller sökande i ett sådant mål eller ärende som rör underhållsbidrag och som har väckts genom förmedling av Utlandskontoret vid Försäkringskassan Stockholms län eller av Utrikesdepartementet enligt konventionens bestämmelser.
- Den som är bosatt i Amerikas förenta stater, Guam, Jungfruöarna, Puerto Rico eller Samoa, dock med undantag av Alabama, District of Columbia och Mississippi, om han eller hon är kärande eller sökande i ett sådant mål eller ärende om underhållsbidrag som har väckts genom förmedling av Utlandskontoret vid Försäkringskassan Stockholms län eller av Utrikesdepartementet enligt konventionens bestämmelser.
- Medborgare i en stat som är ansluten till den europeiska

konventionen den 24 november 1977 om migrerande arbetstagares
rättsställning, om han eller hon vistas i Sverige som
migrerande arbetstagare i konventionens mening.

- Den som är kärande eller sökande i ett mål eller ärende om
vårdnad eller umgänge som har väckts genom
Utrikesdepartementets förmedling i enlighet med den europeiska
konventionen den 20 maj 1980 om erkännande och verkställighet
av avgöranden rörande vårdnad om barn samt om återställande av
vård om barn.

- Den som är medborgare eller har hemvist i en stat som är
ansluten till Haagkonventionen den 25 oktober 1980 om de civila
aspekterna på internationella bortföranden av barn, om han
eller hon är sökande i ett mål eller ärende som rör
konventionen.

- Den som är bosatt i en stat som är ansluten till
Haagkonventionen den 25 oktober 1980 om internationell
rättshjälp. Förordning (2004:739).

36 § I fråga om förmånen av rättshjälp enligt rättshjälpslagen
(1996:1619) skall den som är statslös eller politisk flykting
och inte är bosatt här i landet vara likställd med medborgare i
den stat där han eller hon är bosatt.

Ny sökning	Sökresultat
------------	-------------

Bilaga 6

Regeringskansliets rättsdatabaser

§§

Svensk författningssamling i löptext (SFST)

Ny sökning

Sökresultat

Observera att det kan förekomma fel i författningstexterna. Bilagor till författningarna saknas.
Kontrollera därför alltid texten mot den tryckta versionen

Länk till registerpost

SFS nr: 1942:740 A

Departement/

myndighet: Justitiedepartementet DOM, LS och Å

Rubrik: Rättegångsbalk (1942:740)

5 kap 6 § 8 §, 33 kap 9 §, 36 kap 24 §

Utfärdad: 1942-07-18

Ändring införd: t.o.m. SFS 2004:504

Övrigt: Endast första och andra avdelningen. Kap 1-34

FÖRSTA AVDELNINGEN

Om domstolsväsendet

1 Kap. Om allmän underrätt

1 § Tingsrätt är allmän underrätt och, om ej annat är föreskrivet,
första domstol.

Domsaga är tingsrättens domkrets. Om indelningen i domsagor förordnar
regeringen. Lag (1974:573).

2 § I tingsrätt skall det finnas lagman. Som en del i en
administrativ samverkan får en tingsrätt och en länsrätt på
samma ort ha gemensam lagman.

Om regeringen inte bestämmer något annat skall det i tingsrätt
även finnas en eller flera rådmän. I de tingsrätter som
regeringen bestämmer skall det också finnas en eller flera
chefsrådmän.

Lagman, chefsrådmän och rådmän skall vara lagfarna.

Tingsrätt får vara delad i avdelningar. Ordförande på avdelning
är lagmannen eller en chefsrådmän.

Vid tingsrätt skall det finnas kansli, som hålls öppet för
allmänheten på bestämda tider. Lag (2002:996).

ställföreträdare eller är ledamot av styrelsen för bolag, förening eller annat samfund, stiftelse eller annan sådan inrättning, som är part, eller, då kommun eller annan sådan menighet är part, är ledamot av nämnd eller styrelse, som handhar förvaltningen av den angelägenhet målet rör;

5. om han eller någon honom närstående, som sägs i 2, till någon, som har del i saken eller av dess utgång kan vänta synnerlig nytta eller skada, står i förhållande, som avses i 4;

6. om han är parts vederdeloman, dock ej om parten sökt sak med honom för att göra honom jävig;

7. om han i annan rätt såsom domare eller befattningshavare fattat beslut, som rör saken, eller hos annan myndighet än domstol eller såsom skiljeman tagit befattning därmed;

8. vid huvudförhandling i brottmål om han före denna huvudförhandling har prövat frågan om den tilltalade har begått gärningen;

9. om han i saken såsom rättegångsombud fört parts talan eller biträtt part eller vittnat eller varit sakkunnig; eller

10. om eljest särskild omständighet föreligger, som är ägnad att rubba förtroendet till hans opartiskhet i målet. Lag (1993:348).

14 § Vet domare omständighet föreligga, som kan antagas utgöra jäv mot honom, vare han skyldig att självant giva det till känna.

Vill part göra jäv mot domare, skall han framställa invändning därom, då han första gången för talan i målet, sedan han erhöill kännedom om att domaren sitter i rätten eller eljest tager befattning med målet eller, om den omständighet, varå jävet grundas, då ej var känd för parten, sedan han erhöill sådan kännedom. Underlåter parten det, vare hans rätt att framställa invändningen förfallen.

Fråga om jäv mot domare i lägre rätt får inte upptagas i högre rätt, med mindre jävet i den högre rätten görs av part, som enligt vad i andra stycket stadgats är berättigad därtill, eller överklagande sker av beslut, varigenom jävet ogillats. Lag (1983:370).

15 § Sedan fråga om jäv mot domare uppkommit, må han vidtaga allenast sådan åtgärd i målet, som icke utan synnerlig olägenhet kan uppskjutas och ej innefattar avgörande av målet. Åtgärd, som nu sagts, må av domare vidtagas, ehuru han förklarats jävig.

Har part i rätt tid gjort jäv mot domare, give rätten, så snart ske kan, särskilt beslut däröver

I prövning av jävsfråga må domaren ej deltaga, med mindre rätten utan honom ej är domför och annan domare ej kan utan tidsutdräkt taga säte i rätten

5 Kap. Om offentlighet och ordning vid domstol

1 § Förhandling vid domstol skall vara offentlig.

Kan det antagas att vid förhandling kommer att förebringas uppgift, för vilken hos domstolen gäller sekretess som avses i sekretesslagen (1980:100) må rätten, om det bedömes vara av

synnerlig vikt att uppgiften ej röjes, förordna att förhandlingen i vad den angår uppgiften skall hållas inom stängda dörrar. Även i annat fall må förhandling hållas inom stängda dörrar, om sekretessen gäller enligt 7 kap. 22 §, 8 kap. 17 § eller 9 kap. 15 eller 16 § sekretesslagen eller, i vad avser domstolsförhandling under förundersökning i brottmål eller därmed likställt mål eller ärende, enligt 5 kap. 1 eller 7 § eller 9 kap. 17 § samma lag. Förhandling skall alltid hållas inom stängda dörrar, om sekretessen gäller enligt 9 kap. 3 § andra stycket samma lag och det skulle strida mot avtal som avses där att uppgiften röjes vid förhandlingen.

Förhör med den som är under femton år eller lider av en psykisk störning får hållas inom stängda dörrar.

Är eljest för särskilt fall föreskrivet, att förhandling må hållas inom stängda dörrar, vare det gällande.
Lag (2000:564).

2 § Tillträde till offentlig förhandling må, när rättens ordförande finner skäl därtill, vägras den som enligt vad är känt eller må antagas ej fyllt aderton år. Lag (1974:239).

3 § Vid förhandling inom stängda dörrar må efter medgivande av rättens ordförande tjänsteman vid domstolen så ock den som för sin utbildning tjänstgör vid denna vara närvarande. När särskilda skäl äro därtill, må rätten medgiva även annan att närvara vid sådan förhandling.

4 § Har förhandling hållits inom stängda dörrar och har därvid förebringats uppgift, för vilken hos domstolen gäller sekretess som avses i sekretesslagen (1980:100), äge rätten förordna att uppgiften icke får uppenbaras. Lag (1980:101).

5 § Överläggning till dom eller beslut skall hållas inom stängda dörrar, om rätten ej finner det kunna ske offentligt. Hålles överläggning inom stängda dörrar, må, utom rättens ledamöter, närvara endast sådan rättens tjänsteman, som har att taga befattning med målet. När särskilda skäl äro därtill, må rätten medgiva även annan att närvara vid sådan överläggning.

Avkunnande av dom eller beslut skall ske offentligt. I den utsträckning domen eller beslutet innehåller uppgift som omfattas av förordnande om sekretess enligt 12 kap. 4 § andra stycket sekretesslagen (1980:100), skall dock avkunnandet ske inom stängda dörrar. Lag (1980:101).

6 § Är part, vittne eller annan, som skall höras inför rätten, ej mäktig svenska språket må tolk anlitas att biträda rätten.

Finnes vid rätten allmän tolk för det språk, varom är fråga, skall han anlitas. I annat fall förordne rätten lämplig person att i målet biträda som tolk.

Är den som skall höras allvarligt hörsel- eller talskadad, må ock tolk anlitas att biträda rätten.

Ej må den anlitas som tolk, vilken till saken eller till någondera parten står i sådant förhållande, att hans tillförlitlighet därigenom kan anses förringad.

Om anställande av allmän tolk så ock om anlitan av tolk, då den som skall höras är allvarligt hörsel- eller talskadad, meddelas bestämmelser

av regeringen. Lag (1975:589).

7 § Den som anställs som allmän tolk eller eljest förordnas att biträda som tolk skall inför rätten avlägga ed, att han efter bästa förstånd skall fullgöra det uppdrag, som lämnats honom. Finnes anledning antaga att den som förordnas att biträda som tolk skall erhålla ytterligare uppdrag som tolk vid domstolen, må han avlägga ed som avser även framtida uppdrag. Lag (1975:1288).

8 § En tolk har rätt till skälig ersättning för arbete, tidsspillan och utlägg som uppdraget krävt. Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer fastställer taxa som skall tillämpas vid bestämmande av ersättning. Ersättningen betalas av allmänna medel. Lag (1984:131).

9 § Det ankommer på rättens ordförande att upprätthålla ordningen vid rättens sammanträden och att meddela de föreskrifter som behövs. Han får utvisa den som stör förhandlingen eller på annat sätt uppträder otillbörligt. Han får också begränsa antalet åhörare i rättssalen för att undvika trängsel. Rätten får förbjuda att annan tar upp förhör på fonetisk väg, om det kan antas att upptagningen så besvärar den som hörs att det blir till men för utredningen. Fotografi får inte tas i rättssalen.

Om någon som har utvisats tränger sig in i rättssalen eller om någon i övrigt inte lyder en tillsägelse som har meddelats för att upprätthålla ordningen får rätten förordna att han omedelbart skall tas i häkte och kvarhållas där så länge sammanträdet varar, dock inte längre än tre dagar.

Om säkerhetskontroll i domstol finns särskilda föreskrifter. Lag (2001:177).

6 kap. Om registrering av uppgifter och handlingar

1 § Vid domstolen skall det föras register över alla mål. Registret skall utvisa tiden då varje mål kommit in, de åtgärder som vidtagits med målet, tiden för målets avgörande och, om missnöje anmälts eller överklagande kommit in, dagen då det skett och de åtgärder som vidtagits. Lag (2000:172).

Handlingarna i målet skall föras samman till en akt.

2 § Av målregistret eller av akten skall det framgå

1. domstolens avgöranden i målet, när de har beslutats och vem eller vilka som svarar för beslutet, samt

2. vem eller vilka som svarar för gjorda anteckningar.

När omröstning har förekommit skall skiljaktiga meningar framgå av målregistret eller av akten. Lag (2000:172).

3 § Vid ett sammanträde skall följande antecknas:

1. tid och ställe för sammanträdet,

2. vilka som deltar i sammanträdet,

3. rättegångsfullmakter som ges muntligen inför domstolen,

delgivningen. Lag (1994:1034).

3 § Finnes part eller annan, som enligt rättens beslut skall infinna sig vid rätten eller eljest fullgöra något i rätte gången, ej hava erhållit skäligt rådrum därtill eller förekomma eljest skäl till förlängning av tid, som rätten föreskrivit, utsätte rätten ny tid.

4 § Finner rätten, sedan förhandling utsatts, före sammanträdet omständighet föreligga, som kan antagas utgöra hinder för förhandlingens hållande eller för dess genomförande i erforderlig omfattning, äge rätten bestämma ny tid för förhandlingen.

Har part erhållit kännedom om omständighet, som nu sagts, eller finner någon, som kallats att infinna sig vid sammanträde för förhandling, att han är hindrad att hörsamma kallelsen, skall han omedelbart göra anmälan därom hos rätten.

5 § Är för prövning av mål av synnerlig vikt, att fråga, som är föremål för annan rättegång eller behandling i annan ordning, först avgöres, eller möter mot handläggningen annat hinder av längre varaktighet, äge rätten förordna, att målet skall vila i avbidan på hindrets undanröjande.

6 § Om det är sannolikt att den som underlåtit att enligt rättens beslut infinna sig vid rätten eller i övrigt fullgöra något i rättegången har laga förfall för sin underlåtenhet, skall denna inte leda till någon påföljd för honom eller på annat sätt läggas honom till last i rättegången.

Har någon gjort sig skyldig till underlåtenhet som avses i första stycket men kan det på grund av någon särskild omständighet antas att han har laga förfall, skall han beredas tillfälle att komma in med utredning om detta. Rätten skall därvid uppskjuta frågan om utdömande av påföljd eller om annan åtgärd på grund av underlåtenheten. Lag (1987:747).

7 § Om ett sammanträde ställs in i förväg därför att någon som kallats till sammanträdet har anmält förhinder, kan rätten ändå besluta i fråga om påföljd som upptagits i föreläggandet om inställelse, om den som har anmält förhinder inte i efterhand kommer in med utredning som gör det sannolikt att han hade laga förfall. För att tredskodom skall meddelas krävs ett yrkande om det. Lag (1999:84).

8 § Laga förfall är, då någon genom avbrott i allmänna sam färdsele, sjukdom eller annan omständighet, som han ej bort förutse eller rätten eljest finner utgöra giltig ursäkt, hindrats att fullgöra vad honom ålegat.

Såsom laga förfall för part skall ock anses, då för ombud, som av parten vidtalats, förelegat hinder, som nu sagts, och annat ombud ej kunnat i tid ställas.

33 Kap. Om inlaga i rättegång och om delgivning

1 § Ansökan, anmälan eller annan inlaga i rättegång skall innehålla uppgift å domstolen samt parternas namn och hemvist.

En enskild parts första inlaga i rättegången skall innehålla uppgift om partens

handling. Har rätten begärt en sådan bekräftelse men inte fått någon, får rätten bortse från meddelandet. Lag (1994:1034).

4 § Om delgivning i allmänhet är särskilt stadgat. Lag (1970:429).

5 § har upphävts genom lag (2000:172)

6 § Bestämmelserna i 5, 12 och 15 §§ delgivningslagen (1970:428) gäller inte delgivning av stämning i brottmål.

Stämning i tvistemål får delges enligt 12 § delgivningslagen endast om det finns anledning att anta att den sökta har avvikit eller på annat sätt håller sig undan.

Om stämning i tvistemål där förlikning om saken är tillåten inte har kunnat delges, skall rätten pröva om försöken till delgivning skall fortsätta eller om käranden skall erbjudas att själv ombesörja delgivningen. Hänsyn skall därvid tas till det arbete och den kostnad som dittills har lagts ned på delgivningen, förutsättningarna för att fortsätta försök skall lyckas samt omständigheterna i övrigt. Om käranden inte antar erbjudandet skall stämningsansökan avvisas. Lag (1995:637).

7 § har upphävts genom lagen (1992:1511).

8 § Har part, som saknar hemvist inom riket, inte hos rätten uppgivit ombud, som har hemvist i riket, i en annan stat inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet eller i Schweiz och som äger att för parten ta emot delgivning i målet, får rätten förelägga honom, då han första gången för talan, att för sig ställa sådant ombud och göra anmälan därom hos rätten. Underlåter han det, får delgivning med honom ske genom att handlingen med posten sänds till honom under hans senaste kända adress. Lag (2001:57).

9 § Rätten får vid behov låta översätta handlingar som kommer in till eller skickas ut från rätten.

Rätten är skyldig att översätta en handling i brottmål eller de viktigaste delarna av den, om handlingen skall sändas till någon som vistas i en annan stat inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet och det finns anledning att anta att personen inte förstår språket i handlingen. Handlingen skall översättas till språket i den andra staten eller om myndigheten känner till att personen inte förstår detta språk, till ett annat språk som personen förstår.

Den som biträtt med översättning har rätt till skälig ersättning, som betalas av staten.

Första och tredje styckena skall tillämpas även i fråga om överföring från punktskrift till vanlig skrift eller omvänt. Lag (2000:564).

10 § Uppfyller en stämningsansökan inte föreskrifterna i 1 § första-- fjärde styckena, skall sökanden föreläggas att komplettera ansökningsen, om inte bristen är av ringa betydelse för frågan om delgivning. Följs inte föreläggandet och är saken sådan att förlikning därom är tillåten, får rätten avvisa ansökningsen, om det inte är oskäligt. Lag (1985:267).

11 § Den som utan att vara part skall höras i en rättegång är skyldig

Regeringskansliets rättsdatabaser

§§

Svensk författningssamling i löptext (SFST)

[Ny sökning](#)[Sökresultat](#)

Observera att det kan förekomma fel i författningstexterna. Bilagor till författningarna saknas. Kontrollera därför alltid texten mot den tryckta versionen.

[Länk till registerpost](#)

SFS nr: 1942:740 B

Departement/

myndighet: Justitiedepartementet DOM

Rubrik: Rättegångsbalk (1942:740)

Utfärdad: 1942-07-18

Ändring införd: t.o.m. SFS 2004:504

Övrigt: Rättegångsbalken. Fr.o.m tredje avdelningen. Kap 35-59.

TREDJE AVDELNINGEN

Om bevisning

35 Kap. Om bevisning i allmänhet

1 § Rätten skall efter samvetsgrann prövning av allt, som förekommit, avgöra, vad i målet är bevisat.

Vad om verkan av visst slag av bevis är stadgat vare gällande.

2 § För omständighet, som är allmänt veterlig, kräves icke bevis.

Ej heller erfordras bevis om vad lag stadgar. Skall främmande lag lända till efterrättelse och är ej dess innehåll för rätten känt, äge dock rätten anmana part att förebringa bevisning därom.

3 § Erkänner part i rättegången viss omständighet och är saken sådan, att förlikning därom är tillåten, skall vad parten erkänt gälla mot honom. Återkallar parten sitt erkännande, pröve rätten med hänsyn till de skäl, som anföras för återkallelsen, och övriga omständigheter, vilken verkan som bevis må tillkomma erkännandet.

Är saken ej sådan som i första stycket sägs, pröve rätten med hänsyn till omständigheterna, vilken verkan parts erkännande må äga som bevis.

4 § Underlåter part att enligt rättens beslut infinna sig vid rätten eller eljest fullgöra något i rättegången eller att besvara för

Om ett bevis inte tas upp på nytt, skall det läggas fram på lämpligt sätt. Lag (2000:172).

14 § En berättelse, som någon har avgett skriftligen i anledning av en redan inledd eller förestående rättegång, eller en uppteckning av en berättelse, som någon i anledning av en sådan rättegång lämnat inför åklagare eller polismyndighet eller annars utom rätta, får åberopas som bevis i rättegången endast

1. om det är särskilt föreskrivet,

2. om förhör med den som lämnat berättelsen inte kan hållas vid eller utom huvudförhandling eller i övrigt inför rätten eller

3. om det finns särskilda skäl med hänsyn till de kostnader eller olägenheter som ett förhör vid eller utom huvudförhandling kan antas medföra, vad som kan antas stå att vinna med ett sådant förhör, berättelsens betydelse och övriga omständigheter.

Vad som sägs i första stycket om en skriftlig eller upptecknad berättelse skall också tillämpas i fråga om en fonetisk eller liknande upptagning av en berättelse. Lag (1987:747).

36 Kap. Om vittne

1 § Var och en, som inte är part i målet, får höras som vittne. I brottmål får dock målsäganden inte vittna, även om han ej för talan.

I brottmål får vittnesförhör inte heller äga rum med någon som har åtalats för medverkan till den gärning förhöret gäller eller för någon annan gärning som har omedelbart samband med den gärningen.

Vad som sägs i andra stycket om den som har åtalats skall också gälla den som för gärning som där avses

1. är skäligen misstänkt och har underrättats om misstanken enligt 23 kap. 18 §,

2. har meddelats strafföreläggande eller föreläggande av ordningsbot, eller

3. till följd av beslut enligt bestämmelser om åtalsunderlåtelse eller särskild åtalsprövning ej har åtalats.

Skall någon som avses i andra eller tredje stycket höras i en rättegång som inte avser åtal mot honom själv, gäller i fråga om kallelse till förhandling och påföljd för utevaro från förhandlingen samt i fråga om förhöret vad som sägs om tilltalade i 31 kap. 4 §, 37 kap. 1 §, 45 kap. 15 § samt, med undantag för vad som sägs om häktning, 46 kap. 15 §. I fråga om rätt till ersättning för inställelse vid förhandling gäller 36 kap. 24 och 25 §§. Lag (2001:235)

2 § Åberopas till vittne ledamot av rätten, pröva han på sin domared, om han vet något, som kan tjäna till upplysning i målet. Finner han det, må han höras som vittne

3 § Den som med part är eller varit gift eller är i rätt upp- eller

1. om det inte är möjligt för vittnet att infinna sig vid huvudförhandlingen eller

2. om en inställelse vid huvudförhandlingen skulle medföra kostnader eller olägenheter som inte står i rimligt förhållande till betydelsen av att förhöret hålls vid huvudförhandlingen

Om det är av synnerlig vikt för utredningen, får även annan handläggning äga rum i anslutning till förhör enligt första stycket. Lag (1987:747).

20 § Uteblir ett vittne som kallats enligt 7 §, skall rätten förelägga nytt vite, om målet utsätts till senare dag, eller förordna att han skall hämtas till rätten antingen omedelbart eller till den senare dagen. Lag (1987:747).

21 § Vägrar vittne utan giltigt skäl att avlägga ed eller att avgiva vittnesmål eller besvara fråga eller att iakttaga föreläggande enligt 8 §, förelägge rätten vittnet vid vite och, om vittnet ej låter sig rätta därav, vid äventyr av häkte att fullgöra sin skyldighet. Ej må av anledning, som nu sagts, någon hållas i häkte under längre tid än tre månader och i intet fall längre, än till dess rätten skilt målet från sig. Vittne, som insatts i häkte, skall senast var fjortonde dag inställas för rätten. Lag (1975:1288).

22 § Bestämmelserna i detta kapitel om vitesföreläggande och om häkte gäller inte vittne som avses i 13 § första stycket. Sådant vittne får dock hämtas till rätten.

Om den som åberopat ett vittne avstår från förhör med vittnet eller om frågan om vittnesförhör av annan orsak förfaller, får därefter inga tvångsmedel enligt 20 eller 21 § användas mot vittnet. Lag (1987:747).

23 § Gör ett vittne sig skyldigt till sådan försummelse eller tredska som avses i 20 eller 21 § och vållas rättegångskostnad därav för någon av parterna, skall rätten på yrkande av parten ålägga vittnet att i skälig omfattning ersätta kostnaden. Har även en part av rätten ålagts att ersätta motparten sådan kostnad och har parten utgett ersättningen, har han rätt att av vittnet få ut vad vittnet ålagts att utge.

Vad som nu sagts om vittnes skyldighet att ersätta en parts kostnad skall gälla även beträffande kostnad som orsakats för staten.

I 9 kap. 7 § finns bestämmelser om kostnader när något vite inte har satts ut. Lag (2000:564).

24 § Ett vittne har rätt till ersättning enligt vad som sägs nedan.

Ersättning till ett vittne, som har åberopats av en enskild part skall betalas av parten. Om det är skäligt med hänsyn till partens ekonomiska förhållanden får dock rätten besluta att ersättningen skall betalas av allmänna medel. Har rätten självant inkallat ett vittne och är saken sådan, att förlikning därom är tillåten, eller är fråga om ansvar för brott, som inte hör under allmänt åtal, skall ersättningen betalas av parterna en för båda och båda för en. I annat fall skall ersättningen betalas av allmänna medel.

Ersättning som skall betalas av en part, skall avse nödvändiga kostnader för resa, uppehälle och tidsspillan efter vad rätten prövar skäligt. Ersättning, som skall betalas av allmänna medel, fastställs

av rätten enligt bestämmelser som regeringen meddelar. Lag (1996:1624).

25 § Den som kallats till vittne äge att i förskott erhålla ersättning för kostnader till resa och uppehälle. Förskott skall erläggas av den som enligt 24 § har att utgiva ersättning till vittnet. Förskottets storlek bestämmes av rätten.

Underlåter part, som är skyldig att utgiva förskott till vittne, att på begäran erlagga sådant förskott, må parten ej sedermera påkalla vittnets hörande, om uppskov med målet därigenom skulle vållas.

Närmare bestämmelser om förskott meddelas av regeringen. Lag (1974:573).

37 kap. Om förhör med part och med målsägande som inte för talan

1 § Vid förhör i bevissyfte med part eller med målsägande som inte för talan skall 36 kap. 17 § tillämpas. Om rätten inte beslutar annat, skall dock förhör med den som är tilltalad i brottmål inledas av rätten och ledningen av förhöret därefter övergå till åklagaren. Lag (1987:747).

2 § I tvistemål får förhör i bevissyfte med part äga rum under sanningsförsäkran. Förhöret bör därvid begränsas till sådana omständigheter som är av särskild betydelse i målet.

Innan förhör enligt första stycket hålls, skall parten avge denna försäkran:

"Jag N.N. lovar och försäkrar på heder och samvete, att jag skall säga hela sanningen och intet förtiga, tillägga eller förändra." Lag (1987:747)

3 § Vid förhör enligt detta kapitel skall i övrigt 36 kap. 9 § andra stycket, 10 § första stycket, 13 § första stycket, 16 § samt 18 och 19 §§ tillämpas.

Vid förhör under sanningsförsäkran skall, förutom de lagrum som anges i första stycket, 36 kap. 5 och 6 §§, 8 § andra stycket samt 14 och 15 §§ tillämpas.

I brottmål skall, förutom de lagrum som anges i första stycket, 36 kap. 24 och 25 §§ tillämpas i fråga om ersättning till målsägande, som kallats till förhör i anledning av åklagarens talan. Detta skall gälla även när någon annan part än en målsägande eller en tilltalad kallats till sådant förhör.

Vid tillämpning av de lagrum som anges i första-tredje styckena skall vad som sägs om vittne gälla part eller målsägande som inte för talan och vad som sägs om ed gälla sanningsförsäkran. Lag (1987:747).

4 § har upphävts genom lag (1987:747).

5 § har upphävts genom lag (1987:747).

38 Kap. Om skriftligt bevis

1 § Skriftlig handling, som åberopas till bevis, bör företes i huvudskrift. Sådan handling må företes i styrkt avskrift, om det finnes tillfyllest eller huvudskriften ej är att tillgå.

Bilaga 7

Rixlex

SVERIGES
RIKSDAG

OM SÖK E-POST ORDBOK

[Hem](#) [Sök i Rixlex](#) [Sökresultat](#) [Föregående](#) [Nästa](#)

Post 2 av 449 i SFST

[Länk till register o förarbeten](#)

Observera: att det kan förekomma fel i författningstexterna. I de flesta fall finns bilagorna med Bilagor som består av bilder, kartor, uppställningar i många spalter kan dock, med den teknik som nu används inte läggas in i databasen. Kontrollera därför alltid texten mot den tryckta versionen.

SFS nr: 1971:291

Departement/
myndighet: Justitiedepartementet DOM

Rubrik: Förvaltningsprocesslag (1971:291)

26.50.52 ff

Utfärdad: 1971-06-04

Ändring införd: t.o.m. SFS 2001:27

Lagens tillämpningsområde

1 § Denna lag gäller rättskipning i Regeringsrätten, kammarrätt och länsrätt. Lag (1995:22).

2 § Har i lag eller i författning som beslutats av regeringen meddelats bestämmelse som avviker från denna lag, gäller den bestämmelsen. Lag (1980:275).

Måls anhängiggörande m.m.

3 § Ansökan, besvär, anmälan, underställning och annan åtgärd, varigenom mål anhängiggöres, skall ske skriftligen.

En ansöknings- eller besvärshandling från en enskild skall vara egenhändigt undertecknad av honom eller hans ombud. Den skall innehålla uppgift om hans

1. yrke samt personnummer eller organisationsnummer,
2. postadress och adress till arbetsplats samt i förekommande fall annan adress där han kan anträffas för delgivning genom stämningsman,
3. telefonnummer till bostaden och arbetsplatsen, dock att nummer avseende hemligt telefonabonnemang behöver uppges endast om rätten begär det, samt
4. förhållanden i övrigt av betydelse för delgivning med honom.

Förs den enskildes talan av ställföreträdare, skall motsvarande uppgifter lämnas även om denne. Har den enskilde vidtalat ett ombud att företräda honom, skall ombudets namn, postadress och telefonnummer anges.

En ansöknings- eller besvärshandling från en enskild skall dessutom

47 § Skall rätten underrätta någon om innehållet i en handling eller om något annat, får det ske genom delgivning. Delgivning skall användas, om det är särskilt föreskrivet eller om det med hänsyn till syftet med bestämmelsen om underrättelse framgår att delgivning bör ske, men bör i övrigt tillgripas bara om det är påkallat med hänsyn till omständigheterna. Lag (1990:1412).

48 § Den som för talan i mål får anlita ombud eller biträde.

Visar ombud eller biträde oskicklighet eller oförstånd eller är han eljest olämplig, får rätten avvisa honom som ombud eller biträde i målet. Rätten får också förklara honom obehörig att brukas som ombud eller biträde vid rätten antingen för viss tid eller tills vidare.

Om den som avvisas eller förklaras obehörig enligt andra stycket är advokat, skall anmälan om åtgärden göras hos advokatsamfundets styrelse. Lag (1987:748).

49 § Ombud skall styrka sin behörighet genom fullmakt. Fullmakt skall innehålla ombudets namn. Får ombudet sätta annan i sitt ställe, skall detta anges.

Styrker ombud ej sin behörighet, skall rätten förelägga ombudet eller huvudmannen att avhjälpa bristen. Är i sådant fall ansöknings- eller besvärshandling undertecknad av ombud, skall i föreläggandet anges att talan upptages till prövning endast om detta iakttages. Har annan åtgärd företagits av ombud som ej styrkt sin behörighet, skall i föreläggandet anges att åtgärden beaktas endast om föreläggandet iakttages.

50 § Behärskar part, vittne eller annan som skall höras inför rätten ej svenska språket eller är han allvarligt hörsel- eller talskadad, skall rätten vid behov anlita tolk. Rätten får även i annat fall vid behov anlita tolk.

Första stycket skall tillämpas även i fråga om överföring från punktskrift till vanlig skrift eller omvänt.

Som tolk får ej anlitas den vars tillförlitlighet kan anses förringad på grund av hans ställning till någon som för talan i målet eller på grund av annan därmed jämförlig omständighet. Lag (1990:452).

51 § Den som anlitas som tolk vid muntlig förhandling skall inför rätten avlägga ed, att han efter bästa förstånd skall fullgöra sitt uppdrag. Finnes anledning antaga att han skall erhålla ytterligare sådana uppdrag av rätten, får han avlägga ed som avser även framtida uppdrag. Lag (1975:1298).

52 § Den som fullgör uppdrag som tolk annorledes än i tjänsten har rätt till skälig ersättning för arbete, tidsspillan och utlägg som uppdraget krävt.

Regeringen eller myndighet som regeringen bestämmer fastställer taxa som skall tillämpas vid bestämmande av ersättning till tolk vid muntlig översättning.

Kostnad för tolk betalas av allmänna medel. Lag (1979:290).

53 § Vad i denna lag sägs om enskild part gäller i tillämpliga delar även den som är ställföreträdare för parten.

Övergångsbestämmelser

1986:224

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1987. Äldre föreskrifter gäller fortfarande i fråga om beslut som har meddelats före ikraftträdandet.

1986:1322

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1988. I fråga om besvär över beslut som meddelats före ikraftträdandet gäller den äldre lydelsen av 33 §.

1991:211

Denna lag träder i kraft den dag regeringen bestämmer. Äldre bestämmelser gäller dock fortfarande i mål som handläggs av försäkringsdomstol efter ikraftträdandet.

1993:575

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1993. Äldre föreskrifter gäller fortfarande i fråga om mål som avgjorts av kammarrätt före ikraftträdandet.

1994:436

Denna lag träder i kraft, i fråga om 35 § den 1 juli 1994 och i övrigt den 1 oktober 1994. Äldre lydelse av 35 § gäller fortfarande i fråga om mål som avgjorts av kammarrätt före den 1 juli 1994.

1995:22

Denna lag träder i kraft, såvitt gäller 35, 37 b och 37 c §§ samt rubriken närmast före 37 b § den 1 april 1995 och i övrigt den 1 juli 1995. Beslut som har meddelats före den 1 april 1995 överklagas enligt äldre bestämmelser.

1995:1692

Denna lag träder i kraft den 1 maj 1996. För beslut som har meddelats före ikraftträdandet gäller äldre bestämmelser. Detsamma gäller även om beslutet har överprövats av en annan förvaltningsmyndighet efter ikraftträdandet.

1998:374

Denna lag träder i kraft den 1 oktober 1998. Bestämmelsen i förutvarande 7 § första stycket skall tillämpas i fråga om beslut som har meddelats före ikraftträdandet. 33 § fjärde stycket gäller inte om det överklagade avvisningsbeslutet har meddelats före ikraftträdandet.

1998:736

Denna lag träder i kraft den 24 oktober 1998. Om datalagen (1973:289) även efter denna tidpunkt skall tillämpas på viss behandling av person-uppgifter, gäller dock 35 § i dess äldre

Rixlex

SVERIGES
RIKSDAG

OM SÖK E-POST ORDBOK

[▲ Hem](#) [▲ Sök i Rixlex](#) [◀ Sökresultat](#) [◀ Föregående](#) [▶ Nästa](#)

Post 9 av 449 i SFST

[Länk till register o förarbeten](#)

Observera: att det kan förekomma fel i författningstexterna. I de flesta fall finns bilagorna med. Bilagor som består av bilder, kartor, uppställningar i många spalter kan dock, med den teknik som nu används inte läggas in i databasen. Kontrollera därför alltid texten mot den tryckta versionen.

SFS nr: 1986:223

Departement/

myndighet: Justitiedepartementet L6

Rubrik: Förvaltningslag (1986:223); 83

Utfärdad: 1986-05-07

Ändring införd: t.o.m. SFS 2003:1213

Omtryck: SFS 2003:246

Lagens tillämpningsområde

1 § Denna lag gäller förvaltningsmyndigheternas handläggning av ärenden och domstolarnas handläggning av förvaltningsärenden. Bestämmelserna i 4-6 §§ gäller också annan förvaltningsverksamhet hos dessa myndigheter. I 22 a § finns bestämmelser om överklagande och om krav på prövningstillstånd i kammarrätt. Lag (1998:386).

2 § I 31-33 §§ föreskrivs begränsningar i lagens tillämpning i vissa myndigheters verksamhet.

3 § Om en annan lag eller en förordning innehåller någon bestämmelse som avviker från denna lag, gäller den bestämmelsen.

Myndigheternas serviceskyldighet

4 § Varje myndighet skall lämna upplysningar, vägledning, råd och annan sådan hjälp till enskilda i frågor som rör myndighetens verksamhetsområde. Hjälpn skall lämnas i den utsträckning som är lämplig med hänsyn till frågans art, den enskildes behov av hjälp och myndighetens verksamhet.

Frågor från enskilda skall besvaras så snart som möjligt.

Om någon enskild av misstag vänder sig till fel myndighet, bör myndigheten hjälpa honom till rätta.

5 § Myndigheterna skall ta emot besök och telefonsamtal från enskilda. Om särskilda tider för detta är bestämda, skall allmänheten underrättas om dem på lämpligt sätt.

Myndigheterna skall också se till att det är möjligt för enskilda att kontakta dem med hjälp av telefax och elektronisk post och att svar kan lämnas på samma sätt.

En myndighet skall ha öppet under minst två timmar varje helgfri måndag-fredag för att kunna ta emot och registrera allmänna handlingar och för att kunna ta emot framställningar om att få ta del av allmänna handlingar som förvaras hos myndigheten. Detta gäller dock inte om en sådan dag samtidigt är midsommarafton, julafton eller nyårsafton. Lag (2003:246).

Samverkan mellan myndigheter

6 § Varje myndighet skall lämna andra myndigheter hjälp inom ramen för den egna verksamheten.

Allmänna krav på handläggningen av ärenden

7 § Varje ärende där någon enskild är part skall handläggas så enkelt, snabbt och billigt som möjligt utan att säkerheten eftersätts. Vid handläggningen skall myndigheten beakta möjligheten att själv inhämta upplysningar och yttranden från andra myndigheter, om sådana behövs. Myndigheten skall sträva efter att uttrycka sig lättbegripligt. Även på andra sätt skall myndigheten underlätta för den enskilde att ha med den att göra.

Tolk

8 § När en myndighet har att göra med någon som inte behärskar svenska eller som är allvarligt hörsel- eller talskadad, bör myndigheten vid behov anlita tolk.

Ombud och biträde

9 § Den som för talan i ett ärende får anlita ombud eller biträde. Den som har ombud skall dock medverka personligen, om myndigheten begär det.

Visar ett ombud eller biträde oskicklighet eller oförstånd eller är han olämplig på något annat sätt, får myndigheten avvisa honom som ombud eller biträde i ärendet.

En myndighets beslut att avvisa ett ombud eller biträde får överklagas särskilt och då i samma ordning som det beslut varigenom myndigheten avgör ärendet.

Inkommande handlingar

10 § En handling anses komma in till en myndighet den dag då handlingen, eller en avi om en betald postförsändelse som innehåller handlingen, anländer till myndigheten eller kommer en behörig tjänsteman till handa. Underrättas en myndighet särskilt om att ett telegram till myndigheten finns hos ett företag som driver televerksamhet, anses telegrammet komma in redan när underrättelsen når en behörig tjänsteman.

Kan det antas att handlingen eller en avi om denna en viss dag har lämnats i myndighetens lokal eller avskilts för myndigheten på en postanstalt, anses den ha kommit in den dagen, om den kommer en behörig tjänsteman till handa närmast följande arbetsdag.

Ett telegram eller annat meddelande som inte är underskrivet skall bekräftas av avsändaren genom en egenhändigt undertecknad handling, om myndigheten begär det. Lag (1993:611).

Rixlex**SVERIGES**
RIKSDAG **OM SÖK E-POST ORDBOK**

▲ Hem ▲ Sök i Rixlex

Post 1 av 1 i SFST

[Länk till register o förarbeten](#)

Observera: att det kan förekomma fel i författningstexterna. I de flesta fall finns bilagorna med. Bilagor som består av bilder, kartor, uppställningar i många spalter kan dock, med den teknik som nu används inte läggas in i databasen. Kontrollera därför alltid texten mot den tryckta versionen.

SFS nr: 1996:242

Departement/

myndighet: Justitiedepartementet DOM

Rubrik: Lag (1996:242) om domstolsärenden

Utfärdad: 1996-04-11

Ändring införd: t.o.m. SFS 2002:383

Lagens tillämpningsområde

1 § Denna lag gäller handläggningen i tingsrätt, hovrätt och Högsta domstolen av sådana rättsvårdsärenden som skall tas upp av en tingsrätt och som inte skall handläggas enligt rättegångsbalken.

2 § Om en annan lag än förvaltningslagen (1986:223) innehåller en bestämmelse som avviker från denna lag, gäller den bestämmelsen.

Domstolarnas sammansättning m.m.

3 § I fråga om domstolar och domare tillämpas 1-4 kap. rättegångsbalken. Vid handläggningen av ett ärende består tingsrätten av en lagfaren domare. Om det finns särskilda skäl med hänsyn till ärendets beskaffenhet, får tingsrätten dock bestå av tre sådana domare. När det gäller hovrättens sammansättning tillämpas rättegångsbalkens bestämmelser för tvistemål. Vid omröstning tillämpas 16 eller 29 kap. rättegångsbalken. En skiljaktig mening skall antecknas.

När en anställd som inte är lagfaren domare handlägger ett ärende enligt en särskild föreskrift gäller reglerna om jäv i 4 kap. rättegångsbalken.

Hur ärendet inleds vid tingsrätten

4 § Den som vill inleda ett ärende vid tingsrätten genom anmälan, ansökan, överklagande eller på annat sätt skall göra detta skriftligen. Regeringen får för vissa slags ärenden bestämma att det får göras i annan form.

5 § En enskild parts första skrivelse till tingsrätten skall innehålla uppgifter om partens

1. namn, yrke och personnummer eller organisationsnummer,

i original skall bekräftas av avsändaren genom en i original undertecknad handling, om det behövs. Har domstolen begärt en sådan bekräftelse men inte fått någon, får domstolen bortse från meddelandet.

Hinder mot inställelse

45 § Den som har kallats till sammanträde men inte kan inställa sig skall omedelbart anmäla det till domstolen.

I fråga om laga förfall tillämpas 32 kap. 6-8 §§ rättegångsbalken. Lag (2002:383).

Delgivning

46 § Skall domstolen underrätta någon om innehållet i en handling eller om något annat, får det ske genom delgivning. Delgivning skall användas, om det är särskilt föreskrivet eller om det med hänsyn till syftet med bestämmelsen om underrättelse framgår att delgivning bör ske, men bör i övrigt tillgripas bara om det behövs med hänsyn till omständigheterna.

Ombud och biträde

47 § Den som är part får anlita ombud eller biträde.

I fråga om ombud eller biträde tillämpas 12 kap. 2 5 §§ och 6 § andra stycket rättegångsbalken. I fråga om fullmakt för ombud tillämpas 12 kap. 8 19 §§ rättegångsbalken. En skriftlig fullmakt behöver dock inte förete annat än om domstolen anser att det behövs.

Tolk och översättning av handlingar

48 § I fråga om tolk och översättning av handlingar tillämpas 5 kap. 6 8 §§ och 33 kap. 9 § rättegångsbalken.

Övergångsbestämmelser

1996:242

1. Denna lag träder i kraft den 1 juli 1996.

2. Genom lagen upphävs lagen (1946:807) om handläggning av domstolsärenden.

3. Har ett beslut meddelats före ikraftträdandet gäller äldre bestämmelser i fråga om rätten att överklaga det beslutet och om vad den som vill överklaga beslutet skall iaktta.

- - - - - slut på dokumentet - - - - -

▲ Hem ▲ Sök i Rixlex

[Åter till sidans topp](#)